

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 2Sdo/5/2018
Identifikačné číslo spisu: 2012200447
Dátum vydania rozhodnutia: 23.01.2019
Meno a priezvisko: JUDr. Jana Zemková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2019:2012200447.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky: S., F. proti odporkyni: Sociálna poisťovňa ústredie, Ul. 29. augusta 8, Bratislava, o preskúmanie rozhodnutia odporkyne č. XXXX-X/XXXX-BA zo dňa 9. júla 2012, konajúc o dovolaní navrhovateľky proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky spisová značka 7So/40/2013 zo dňa 28. mája 2014, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky konanie z a s t a v u j e .

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania.

Odôvodnenie

1. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením sp. zn. 7So/40/2013 zo dňa 28. mája 2014 odmietol odvolanie navrhovateľky proti rozsudku Krajského súdu v Trnave, č. k. 44Sp/31/2012-35 zo dňa 21. januára 2013, ktorým krajský súd potvrdil rozhodnutie odporkyne č. XXXX-X/XXXX-BA zo dňa 9. júla 2012 o zániku nároku navrhovateľky na úrazovú rentu, priznanú rozhodnutím č. XXX-XXXX/XXXX z dôvodu dovŕšenia dôchodkového veku. Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

2. Zo skutkových zistení danej veci mal Najvyšší súd SR preukázané, že o opravnom prostriedku, ktorým sa navrhovateľka domáhala zmeny rozhodnutia odporkyne rozhodol Krajský súd v Trnave rozsudkom č. k. 44Sp/31/2012-35 dňa 21. januára 2013. Proti uvedenému rozsudku krajského súdu podala navrhovateľka odvolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací o odvolaní rozhodol uznesením sp. zn. 7So/40/2013 dňa 28. mája 2014.

3. Skutkové okolnosti v danej veci potvrdzujú, že krajský súd ako súd prvého stupňa vo veci súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu na základe opravného prostriedku rozhodol uvedeným rozsudkom podľa ustanovení tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku, podľa ktorej právnej úpravy aj začalo odvolacie konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky ako súde odvolacom.

4. Predmetným uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 7So/40/2013 bolo právoplatne ukončené súdne konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu podľa tretej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku - upravujúcej správne súdnictvo.

5. Navrhovateľka podala dňa 11.07.2018 proti rozsudku Krajského súdu v Trnave opätovne „odvolanie“, ktoré Najvyšší súd Slovenskej republiky posúdil podľa obsahu ako dovolanie. Žalobkyňa v ňom uviedla, že naďalej trvá na vyplácaní úrazových dávok alebo sociálnych dávok, alebo na navýšení starobného dôchodku.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky prejednal dovolanie žalobkyne a dospel k záveru, že konanie o ňom treba zastaviť.

7. Pre riešenie otázok, ktoré nie sú upravené v piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa primerane použijú ustanovenia prvej, tretej a štvrtej časti tohto zákona; opravný prostriedok je v konaní podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku prípustný len vtedy, ak je to v tejto časti ustanovené (§ 246c ods. 1, prvá a druhá veta O.s.p.).

8. Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa. (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

9. Podľa § 250s veta tretia O.s.p. obnova konania, dovolanie a mimoriadne dovolanie nie sú prípustné.

10. Dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom podľa tretej hlavy štvrtej časti Občianskeho súdneho poriadku. Vychádzajúc z citovanej právnej úpravy Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo vyplýva, že proti rozhodnutiu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky opravný prostriedok nie je prípustný, teda vychádzajúc zo znenia právnej normy upravujúcej prípustnosť opravného prostriedku proti rozhodnutiu najvyššieho súdu je zrejmé, že proti rozhodnutiu najvyššieho súdu nie je prípustný tak riadny ako aj mimoriadny opravný prostriedok a súčasne zo žiadneho ustanovenia piatej časti Občianskeho súdneho poriadku ustanovujúcej správne súdnictvo nevyplýva prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu najvyššieho súdu v správnom súdnictve. Z uvedeného plynie záver, že najvyšší súd v správnom súdnictve nie je dovolacím súdom a teda ako súd dovolací nemá právomoc konať. S poukazom na uvedené dôvody neprípustnosť dovolania je prekážkou ďalšieho konania v danej veci pred najvyšším súdom.

11. Vzhľadom k uvedenému Najvyšší súd Slovenskej republiky v zmysle § 104 ods. 1 v spojení s § 246c O.s.p. konanie vo veci zastavil, keďže nemal právomoc konať vo veci samej.

12. Pre úplnosť najvyšší súd poukazuje na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky zo dňa 16. februára 2010, číslo II. ÚS 65/2010 k prípustnosti dovolania v správnom súdnictve.

13. V odôvodnení uznesenia sa zaoberal aj nálezom Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 283/07, ktorým bol na určitý čas vyjadrený opačný právny názor na prípustnosť dovolania.

14. Ústavný súd SR nálezom sp. zn. IV. ÚS 283/07 zrušil uznesenie najvyššieho súdu o odmietnutí dovolania dôvodiac, že tzv. zmätočné dovolacie dôvody sa vzťahujú aj na súdne rozhodnutia vydané podľa V. časti Občianskeho súdneho poriadku. Argumentácia IV. senátu ústavného súdu bola založená na texte záhlavia ustanovenia § 237 O.s.p., podľa ktorého je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu, ak sú naplnené zmätočné dôvody.

15. Týmto nálezom ústavný súd nepochybne autoritatívne dal na vedomie nielen konkrétnemu sťažovateľovi vo veci sp. zn. IV. ÚS 283/07, že jeho sťažnosť bola úspešná, ale zároveň (prostredníctvom internetu) tým oznamoval aj eventuálnym sťažovateľom, že do budúca môžu podať dovolanie zo zmätočných dôvodov proti rozhodnutiu správneho súdu v prípade, ak sa tieto budú kryť s dôvodmi ústavnoprávnymi. Zároveň tým aj najvyššiemu súdu naznačil, aby zmenil koncepciu

prípustnosti dovolania v správnych veciach.

16. Ústavný súd SR v uznesení zo dňa 16. februára 2010, číslo II. ÚS 65/2010, ale uviedol, že otázka prípustnosti dovolania v správnom súdnictve mala byť pôvodne predmetom konania o zjednotení právnych názorov. Z rozpravy pléna ústavného súdu však vyplynulo, že citovaný nález ústavného súdu bol ojedinelým, v inak konštantnej judikatúre ústavného súdu akceptujúcej neprípustnosť dovolania v správnych veciach, a preto nie je nevyhnutné využiť procedúru zjednocovania právnych názorov. Napokon aj štvrtý senát akceptoval uvedený právny názor v náleze sp. zn. IV. ÚS 208/08 a v uznesení sp. zn. IV. ÚS 274/09.

17. Ústavný súd Slovenskej republiky v doterajšej judikatúre vyslovil právny záver, podľa ktorého „niet žiadnych právnych pochyb o skutočnosti, že dovolanie je v správnom súdnictve neprípustné“ (II. ÚS 87/09, IV. ÚS 208/08).

18. Ústavný súd taktiež vylúčil možnosť, že by zastavením dovolacieho konania z dôvodu neprípustnosti dovolania mohlo dôjsť k odmietnutiu spravodlivosti s poukazom na to, že: „v civilnom dovolacom konaní dohliada najvyšší súd prostredníctvom inštitútu dovolania na procesnú čistotu a jednotnosť rozhodovania v súdnych konaniach, ktorých podstatou je v zásade spor o súkromné právo prerokúvaný od začiatku na všeobecnom súde, oproti tomu je správne súdnictvo preskúmaním zákonnosti rozhodnutí orgánov verejnej správy, teda orgánov inej ako súdnej sústavy. Už správne súdnictvo je kontrolou inej sústavy, a tak zákonodarca nepovažoval za rozumné a účelné, aby kontrola verejnej správy bola ešte kontrolovaná prostredníctvom inštitútu dovolania. Okrem toho správne súdnictvo nemusí byť zjednocované prostredníctvom dovolania, pretože druhostupňové rozhodovanie najvyššieho súdu v správnom súdnictve už túto funkciu plní. V danej súvislosti nesmie byť máťúce, že správne a civilné súdnictvo sú zhodou historických okolností obsiahnuté v jednom procesnom kódexe“ (IV. ÚS 208/08).

19. Podanie dovolania v správnom súdnictve preto ani s poukazom na uznesenie IV. ÚS 283/07 neprichádza do úvahy.

20. V dôsledku tohto právneho názoru ústavného súdu nedošlo k zmene v rozhodovacej činnosti najvyššieho súdu, a preto bolo konanie vo veci zastavené pre nedostatok podmienok konania.

21. O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol v zmysle § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 246c O.s.p. tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov konania, pretože konanie bolo zastavené a u žiadneho z účastníkov nezistil zákonný nárok na ich náhradu.

22. Vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

23. V tejto veci postupoval podľa ustanovení O.s.p. s poukazom na § 492 ods. 1 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok, (ďalej len „SSP“) keďže v tomto prípade - veci ide o konanie podľa tretej hlavy piatej časti O.s.p., ktoré bolo začaté pred 1. júlom 2016. Na záver senát dodáva, že ani pri aplikácii SSP, by rozhodnutie nebolo pre dovolateľku priaznivejšie s poukazom na ustanovenie § 25 SSP v spojení s § 99 písm. b) SSP, keďže dovolanie je v Civilnom sporovom poriadku upravené až v štvrtej časti, ktorá sa na konanie pred správnym súdom nepoužije.

24. Senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v danej veci rozhodol pomerom hlasov 5:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

25. V prípade podania novej žiadosti, musí ju navrhovateľka adresovať priamo odporkyni t.j. Sociálnej poisťovni.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.